

Kirjailijakasvatusta

eli

esikoisteokseni surullinen historia

Kirj. Kaapro Jääskeläinen

Olin kirjottanut ensimmäisen teokseni.

Se oli ensimmäinen omantakeinen kirjallinen yritykseni, johon olin ryhtynyt omasta alotteestani, ilman opettajan apua ja valvontaa — hänen tietämättään ja tahtomattaan — salaa, niin häneltä kuin kaikiilta muilta ihmisiltä.

Se oli kirje — ensimmäinen mitä koskaan olin omin päini pannut kokoon. Sisällöltään se ei ollut pitkä, mutta kun kirjaimeni vielä olivat kulumatonta koulumallia, noin puolen tuuman korkuisia ja levyisiä, oli siihen käytetty paperia kokonainen iso kirjoitusarkki. Teksti oli sittenkin kaikki ensimmäisellä sivulla, sillä sitä ei ollut paljo; muu osa arkista oli komeuden vuoksi jätetty tyhjäksi, ollakseen sisältöä suojaavana kuorena.

Sen paperiarkin olin ”puhaltanut” isän varastoista, sillä minulle ei vielä annettu ihan ehyttä, puhdasta paperia muihin kuin koulutarpeisiin. Tuotteliaisuuteni oli siihen aikaan kovin suuri, etupäässä piirustelun alalla, ja siihen vältti huonompikin, jo ennen muihin tarkoituksiin käytetty paperi. Mutta minulle ei sellainen nyt sopinut.

Sillä se kirjeeni oli rakkauskirje — tytölle.

Minä en vielä tänäkään päivänä oikein ymmärrä, mikä minut saattoi ryhtymään tähän yritykseen. Ehkä se oli heräävän kirjailijahengen hillitön luomishalu, vastustamaton, ylitsevuotava tuotteliaisuus, jota vasta myöhemmin olen oppinut pitämään jonkun verran aisoissa. Tahi sitte se oli vain seit-

senvuotiaan yleistä yritteliäisyyttä, joka aikanaan on saattanut itsekkunkin meistä antautumaan harkitsemattomiin tekoihin, uhkarohkeihin yrityksiin, ”selän päälle käyviin” seikkailuihin. Myöhemmällä ajalla selkä raiska kyllä saa tarpeensa tosi työstä.

Ja mikä mun saattoi kirjottamaan tuon kirjeen juuri Lujalan Maijalle, se on yhä vieläkin minulle arvotus. Sillä tyttö ei ollut erikoisesti miellyttävä: iso, laiha, luiseva, ja naama täynnä pisamia. Pisin tyttö koko kansakoulussa ja viimeisellä luokalla — minä ensimmäisellä. Eikä meillä muutenkaan ollut mitään varsinaista tuttavuutta. Hän oli kaukaa pitäjän periltä; varakkaan myllärin tytär sanottiin olevan ja vain koulunajat asui kirkonkylässä.

Koulussa oli paljo muita tyttöjä, minun ikäisiäni, hiukan varhempia ja nuorempia, osasta sieviäkin. Mutta minä en heistä välittänyt enkä vielä pitkiin aikoihin monista muistakaan. Ja kaikkein vähimmin välitin Lujalan Maijasta. Muut senaikaiset ovat kuitenkin kadonneet elämäni taivaalta mitään jälkeä jättämättä. Ei niin Lujalan Maija. Hänet muistan aina, muistan karvaalla mielellä.

Mahdollisesti valitsin Lujalan Maijan kirjallisen tuotantoni uhriksi siitä syystä, että tiesin Sillantaan Kustaankin kirjoittelevan hänelle. Olin kerran ollut Kustaan toverina hänen viedessään kirjettä Maijalle. Minun oli ensin käytävä katsomassa oliko Maija kotona, ja

kutsuttava hänet ulos. Epäluulojen välttämiseksi ei Kustaa itse tahtonut tulla sen lesken näkyville, jonka töllissä Maija majaili. Tehtäväni olin suorittanut kunnollisesti ja saanut Kustaalta lähes puolen paperossia palkakseni. Siitä kenties sain aiheen purkaa tunteitani Maijalle minäkin — vaikka minun tunteeni olivat puhtaasti kirjallista laatua.

Niinkuin tulemme näkemään, tämä kirje myöhemmin takavarikoitiin minulta. Ei ollut minulla silloin — eikä ole sittemminkään ollut — aikaa ottaa käsikirjotuksesta jäljennöstä, joten kirjeen sisällys semmoisenaan on auttamattomasti joutunut hukkaan, paitsi paria koskaan unhottumatonta kohtaa, ne kun erityisillä toimenpiteillä mieleeni painettiin.

Se alkoi sanoilla: *“Sinä olet puhdas kuin pulmunen lumella”*, ja vähän jälempänä oli lause: *“Silmäsi ovat kirkkaat kuin kastehelmet ruusun lehdellä”*. Välillä oli varmaan jotain vähemmän runollista, koska sitä ei otettu erityiseen huomioon. Alla oli rehellisesti täytyisi nimeni — ehkä etupäässä sentakia, että mielestäni osasin kirjottaa sen hyvin tottuneesti.

Mistä sillä ijällä olin saanut noin koreita sanoja? Kaiketi joistakin kirjoista, joita olin lukenut; *“kastehelmet ruusun lehdellä”* saattoivat silti olla omaakin sommitteluani, koska hämärästi vielä muistelen, että olin erikoisen ylpeä sen vertauskuvan hienoudesta.

Kenenkään näkemättä kyhäsin kirjeeni suurimmalla huolella, taitoin laskoksiin ja lakkasin joka paikasta, mikä vähänkin pyrki irtvistämään.

En muista, tuliko kirjeeseen olenkaan, kenelle se oli menevä. Sitä ei ainakaan olisi tarvittu, sil-

lä itse vein sen perille. Sehän oli varmintaa. Enkä minä tiennyt mitään syytä varoa Maijan majatölin väen epäluuloja. Onneksi istuinkin Maija kirjettä viedessäni ulkoportailla, joten sain sen heti oikeihin käsiin. Hän kai luuli kirjeen olevan Kustaalta, koska erempää kyselemättä kiiruhti sitä lukemaan navetan seinustalle.

Minussa ei ollut miestä jäädä odottamaan, minkä vaikutuksen kirjeeni tekisi. Olin syyttänyt tulilangan ja juoksin pakoon räjähdystä. Pelkoa se ei ollut, sillä omasta mielestäni ei koko asiassa ollut muuta arveluttavaa kuin se tapa, jolla paperi oli hankittu. Tytöstä en välittänyt tuon taivaallista. Kysymys oli kirjailijakyvyistäni: tehoaisiko kirjeeni tyttöön, joka itse asiassa jo oli kuin toisen oma? Jos tehoaa, niin onpa minua mato kirjailijaksi.

Harvoin lienee kirjailija suuremmalla jännityksellä odottanut esikoisteoksensa vaikutusta kuin minä silloin. Seuraavana aamuna kouluun tultuani koetin salaviihkua vilkua Maijan puoleen, nähdäkseni millä mielellä se oli. Mutta tämän pisamainen naama oli minulle yhtä selittämätön kuin sfinksin naama Libyan erämaassa.

Kuitenkin — jos vainuni ei peräti pettänyt, enteet eivät olleet hyvät. Maijalla ei näyttänyt olevan pienintäkään halua lähennellä minua; siis suosiollista vastausta ei ollut odotettavissa. Päivän mittaan olin huomaavinani, että hänellä oli entistä enemmän su-pattelemissa Kustaalle, ja oli tavallista tärkeämmän näköinen, toinen ja toisessaan.

Paha aavistus alkoi minulle kuiskuttaa, että tässä ei taida olla lakaan asiat oikein. Maija näyttää — tahi on jo näyttänyt — kirjeeni Kustaalle, ja siitä on ikä-

vät seuraukset. Kustaa oli pian puolta vanhempi minua, samalla luokalla kuin Maija, ja aina löi pienempiään säälimättä. Mutta tuli mikä tuli, ilman tappelutta minä en ottanut selkääni muilta kuin opettajalta. Vastaan päätin iskeä miehen lailla, tuumaakaan väistymättä.

Asia sai kuitenkin toisen käänteen kuin olin osannut arvatakaan.

Oli jo alkanut päivän viimeinen koulutunti. Kuten tavallista, istuivat alemmat osat edessä, ylemmät takana. Omituinen satuma oli, että me kolme tämän jutun asianosaista istuimme toinen-toistemme takana: perimmäisenä Maija, hänen edessään Kustaa ja taas Kustaan edessä minä; minun etupuolellani oli rivi vielä pienempiä, mutta se ei vaikuta asiaan.

Ylemmillä osastoilla oli kirjoitusta, meillä maantiedettä. Opettaja — pienenlääntä, terhakka mies, silmälasia käyttävä, mutta siitä huolimatta lyhytnäköinen, kaikoksi onneksi, sillä hän oli kiukuinen kuin katajapensas pienestään kujeilusta — hän oli mustalla taululla piirtämässä tilapäistä apukarttaa jostakin osasta sekavia Suomen sisävesistöjä. Opettaja kun joutui olemaan selin, käyttivät Maija ja Kustaa tilaisuutta supatellakseen entistä enemmän. Kustaa aivan kääntyi ympäri Maijaan päin.

Kaikesta päättäen ilkkuivat he minulle. Mieleni täyttyi katkeruudella. Kustaa oli lyönyt minut laudalta, Maija oli minut katalasti kavaltanut, ja kaiken päälliseksi tulisi Kustaa kotimatalla minut peittoamaan pahanpäiväisesti. Siinä ei ollut epäilemistä. Mutta vaara, jota ei voinut välttää, ei kiusatussa sydämessäni herättänyt

pelkoa, vaan uhkaa. Päätin näyttää Kustalle, etten häntä peittänyt. Tapeltavaksi tulee joka tapauksessa ja loimeeni saan armahattamatta, olipa syytä enempi taikka vähempi.

Kustaan avonainen mustepullo oli selkäni takana. Keräsin suuni niin täyteen sylkeä kuin suinkin mahtui ja äkkiä kääntyen lotkautin kauhean sylen hänen mustepulloonsa. Se tuli tulvilleen. Kustaa tuskin olisi huomannut koko tapausta, mutta Maija nantä tyrkkäsi, että hän paraiksi ehti näkemään tempun.

Viipymättä oli Kustaan koura tukassani, mutta samassa kuuli opettajakin, että rauhattomuutta oli tekeillä. Ja kumma kyllä, hän tällä kertaa sattui kääntymään oikeaan paikkaan.

”Mikä melu siellä, Kustaa?” kysyi hän tiukasti.

Kustaa nousi ylös. Mutta ihmeekseni ei hän puhunut mitään minun sylkemisestäni, josta olisin selviytynyt muutamalla korva puustilla. Hän oli päättänyt toimittaa minulle oikein isällisen ja laillisen selkäsaunan. Opettajan nähden Maija hänelle ojensi paperin, ja sen vei Kustaa hyvin juhallisesti opettajalle. Tunsin kaukaa sen paperin.

”Tämmöisiä kirjeitä tämä Kaapero lähettää tytöille”, hän lausui siiveillisen suuttumuksen ivallisella äänellä ja palasi paikalleen kuin suurenkin urhotyön tehtyä.

Näin tuli asia esitetyksi sunä valossa kuin olisin minä juuri nyt — opetustunnin ajalla — tuon kirjeeni kyhännyt ja lähettänyt, joka tietenkin oli raskauttava seikka opettajan silmissä. Samalla jäi huomioonottamatta, että Kustaa juuri oli ollut minua höyhentämässä tukasta. Minä en kuitenkaan ryhtynyt mihinkään selityksiin en-

kä oikaisuihin. En saanut suutani auki. Minua niin suututti ja hävetti. Hävetti salaiseksi aijotun tunnepurkaukseni joutuminen vieraihin käsiin, suututti Maijan kavaluus ja Kustaan kieryys — mies, joka oli puolta vahvempi minua, ilkesikin turvautua kielittelyyn!

Mutta oli asiassa sekin puoli, joka esti minua antautumasta selityksiin, nim. tuo Kustaan mustepulloon sylkemiseni. Olisi ollut vielä pahempi, jos sekin olisi tullut ilmi.

Teokseni oli siis opettajan arvosteltavana. Hän sen luki yhdellä silmäyksellä, tuijotti siihen vielä hetkisen ja punastui kovin. Silloin luulin hänen kauheasti suuttuneen, pikainen mies kun oli, mutta jälestäpäin olen ajatellut, että ehkä häntä pyrki naurattamaan, mutta ei tahtonut sitä näyttää, ja sentähden niin punastui.

“Kaapro jää tänne rukousten jälkeen”, kuului opettajan tuomio.

Sinä aikana en vielä yleensä ollut oikein huonoissa väleissä opettajan kanssa. Hänen äänensävyystään päättäen ei minun nytkään tarvinnut pelätä kaikkein pahinta. Olinpa kiittollinenkin mielessäni, ettei hän lukenut kirjittäni toisten kuultavaksi, jotka tuossa uteliaina äljöttivät, eikä siinä ruvennut sen enempiä kyselemään.

Vihdoin loppui tunti ja alkoivat rukoukset. Käytin tilaisuutta pyytääkseni jumalalta, että hän laskisi suojelevan kätensä takalihoilleni ja pelastaisi minut uhkaavasta selkäsaunasta. Se rukoukseni ei ollut ihan vilpiton. Lähetin sen kuin koetteeksi, jos sattuisi onnistumaan. Olin joskus ennen samalaisissa tapauksissa tehnyt sen täydellä luottamuksella, mutta surkeasti pettynyt. Siksi luottamukseni oli ruvennut horjumaan

jo näin varhaisella iällä. Oli alkanut tuntua siltä, että oikein pahassa pulassa ei jumalakaan mitään mahda; vähemmän pahoista paikoista taas selviytyy itsekkin.

Muiden mentyä jäämme opettajan kanssa kahden kouluhuoneeseen. Varmuudeksi hän ensin kysyi, oliko kirje minun kirjottamani.

En voinut sitä kieltää — olihan siinä nimeni alla, enkä ollut vielä niin kehittynyt, että olisin osannut väittää sitä väärennykseksi, jolla tempulla suuret miehet tavallisesti suoriutuvat ikävistä paljastuksista.

“Missä tarkoituksessa sinä sen kirjoitit?”, kysyi opettaja vielä.

“En missään”, vastasin, “muuten vain”.

Vastaukseni oli ihan totta, vaikka opettaja nähtävästi ei sitä siksi käsittänyt. Otaksui sen hävyttömyydeksi, uhmaksi, tyhmäksi umpi mielisyydeksi eli “mullittelemiseksi”, niinkuin hän sellaista käytäytymistä nimitti.

Siinä ei ollut muuta tekemistä kuin vedota vitsaan, jolle senaikaisen koulukomannon mukaan luonteenkasvatuksen ylin valvonta oli uskottu. Mutta opettaja ei vaatinut avaamaan housuja, ei siis aikunut ryhtyä täydelliseen teuras-tukseen; Roppasi vain muutamia kertoja vaatteiden päälle. Se ei koskenut erittäin kipeästi.

Luulin kurituksen jo päättäneen siihen ja olin valmis lähtemään. Mutta opettaja otti kirjeeni uudestaan esille ja katseli sitä. “... Puhdas kuin pulmunen lumella”, hän matki, “vaikka pilkullinen kuin teeren muna, — ja mitä, sinä muusta puhtaudesta ymmärrät?”

En tietenkään ymmärtänyt. Enkä vastannut mitään, vaan purin hammasta. Opettaja sen tietysti taas otti “mullitteluksi”.

“...Kastehelmet ruusun leh-
dellä””, jatkoi opettaja yhä kiih-
tyen. “— Lurjus! Housut alas
hetipaikalla!”

Siitä seurasi sittenkin tuimempi
kuri kuin olin odottanutkaan.
Täysverinen selkäsauna kaikkinen
valmisteluineen ja menoineen.

“Opitkos hiukan ajattelemaan
mitä kirjoitat, vast’edes?” kysyi
opettaja vihdoin, kun lopetti.

“O-opin”, sain tuskin sanotuksi
itkun seasta.

Olin tosin sillä hetkellä luvan
nut mitä hyvänsä, ollenkaan
ajattelemta pitää semmoisia vä-
kipakolla otettuja lupauksia. Mut-
ta tämä lupaukseni on tullut jos-
sain määrin pidetyksi mil’ei tah-
tomattani. Ei sillä hyvä, että täs-
tä tapauksesta kuluneella lähes
puolen vuosisadan ajalla nyt en-
simäistä kertaa käytän noita onnet-
tomia “pulumusen” ja “kastehel-
men” vertauksia, kun en sitä mi-
tenkään voi välttää, vaan muu-
toinkin joka kerran, milloin kynä-
ni on ollut liivahtamassa runolli-
seen — s. o. järjettömään — len-
toon, on se vaistomaisesti pysäh-
tynyt. Sieluni silmissä on välähtä-
nyt pikakuva seitsenvuotiaasta par-
kuvasta nulikasta, housut kintuis-
sa, ja sieluni korvissa kajahtanut
hutkivan opettajan nuhde: “opit-
kos hiukan ajattelemaan mitä kir-
jotat?”

Ja niin minun kynästäni ei sen
erän perästä ole vahingossakaan
päässyt mitään runollista pirahta-
maan — paitsi pilanpäiten; tosi-
mielessä ei.

*

Voisin lopettaa tähän, jos en ar-
vaisi, että suosiollinen lukija, näin-
kin hyvään alkuun päästyä, tuntisi
pettymystä, kun näyttäisi sel-
viytyvän asiasta vain tällä yhdellä
selkäsaunalla. En ihan sillä sel-

vinnytkään. Olihan minulla koti-
kin — toinen myrskykeskus, ja
sitäpaitsi minulle oli vielä tulevaa
Sillantaan Kustaalta, ei ainoas-
taan hänen riistamailleen yrittämi-
sestä, vaan myös siitä mustepul-
loon tehdystä mielenosotuksesta.

Kodin taholta oli vaara taryona
senjohdosta, että isä oli äsken pa-
lannut kaupungista — hänen sillä
matkalla ollessaan minulla olikin
ollut niin hyvä rauha antautua kir-
jailijahommiin — ja tapansa mu-
kaan tuonut sieltä vähän “karvas-
ta”. Silloin opettaja aina teki
asiaa tyhjästäkin poiketakseen
meillä. Arvasin hänen nyt käyt-
tävän tilaisuutta. Enkä siinä ereh-
tynyt. Illan suussa tulee opetta-
ja meille. Istuivat, haastelivat ja
maistelivat isän kanssa ties’ kuin-
ka myöhäseen. Aluksi koetin py-
syttäytyä niin syrjässä kuin mah-
dollista, mutta mielenjännitys piti
minua kuitenkin lähettyvillä. Pa-
perin rapinasta ja heidän naurus-
taan ties’in kyllä, että teoksestani
oli kysymys. Olinpa jonkun ker-
ran kuulevinani matkittavan eräitä
jo lukijallekin tunnettuja runolli-
sia lauseita. Vihdoin tuli aika
minun mennä nukkumaan, eikä mi-
nua ollenkaan kutsuttu kuulustelta-
vaksi. Aamulla siitä siis tulee mi-
kä tulee.

Isä oli omituinen kasvatukseen
nojensa valinnassa. Puhui vähän
ja löi harvoin, mutta keksi muita
pirullisia rangaistuksia, jotka mo-
nasti olivat vielä pahempia kär-
siä kuin rehellinen selkäsauna.

Nytkään hän ei sanonut nuhte-
levaa sanaakaan — ei nähtävästi
ollut huomannut, minkälaista pa-
peria olin käyttänyt, vastoin sel-
vää kieltoa, — eikä osottanut pie-
nintäkään suuttumusta. Olin val-
mistautumassa aamun vaikeimpaan
tehtävään — silmäin pesuun —
kun isä ilmestyi ovelle.

“Kaapro!” hän sanoi. “Sinun pitää tästä aamusta alkaen kahden viikon ajan hautoa silmiäsi kylmällä vedellä aamuin illoin, puoli tuntia kerralla. Opettaja kertoi huumanneensa, että sinun silmissäsi taitaa olla jonkunlaista heikkoutta.”

Kun tietää, miten vastenmielistä minulle siihen aikaan oli pikaisestikaan pistää naamani kylmään veteen, voi käsittää tämän epäinhimillisen rangaistuksen hirvyyden. Kolmannen päivän iltana vein isälle tuoreen, notkean vitsan ja tarjouduin suorittamaan loppuosan silmien hautomisesta muulla ruumiillani. Isä sattui olemaan erinomaisen hyvällä tuulella ja kyysi:

“Vieläkös kirjoittelet tytöille?”

“En ikinä!” vastasin päättävästi.

Se oli todella vakaa aikomukseni, mutta, niinkuin jokainen tietää, ei sitä lupausta ole tullut pidetyksi. Ei näytä ensinkään olevan ihmisen omassa vallassa määrätä, mitkä lupaukset toteutuvat, mitkä ei.

Mutta tällä kertaa isä uskoi lupaukseni vilpittömyyteen ja peruutti tuomionsa. Eikä muulla väliä — toistaiseksi.

Kustaan puolelta minulle ei tapahtunut sen enempää. Hän näytti itsekin häpeävän tekoaan, ja koko koulun yleinen mielipide oli häntä vastaan. Odoteltiin vain hänen hyökkäävän minun kimppuuni, niin tuo mielipide olisi saanut tilaisuuden ilmetä tuntuvalta tavalla. Kustaa aavisti sitä eikä antanut tilaisuutta.

Meidän kesken ei sanaakaan puhuttu tästä asiasta jälestäpäin. Kun siitä kerran ei tullut tapelukuksi, ei tullut sovintoakaan.

Kerran kevätkuoleen uimaretkellä ollessamme löysin rutistetun

kirjeen eräästä pensaikosta, jossa Kustaan vaatteet olivat olleet. Kirje oli varmaan pudonnut hänen taskustaan. Otin ja luin sen. Se oli Majjalta — pitkä kirje, pientä sievää käsialaa, minun kirjeeseeni verraten. Pääasiana siinä oli, että Maija kyllä puolestaan suostuu rupeamaan Kustalle morsiameksi, jos vain isä ja äiti sen sallivat tapahtua.” Asia oli siis jo niin vakavalla pohjalla.

Joku koston hengetär minulle kuiskasi, että nyt olisi minun vuoroni saattaa tuo kirje opettajalle. Mutta hylkäsin sen ajatuksen. Kärsimysteni muisto oli jo haalistunut, ja sitäpaitse oli koko poikamailman mielipide jyrkästi kaikkea ilmiäntoa vastaan. Ankarasti oli tuominnut Kustaankin menettelyn. Hävitin kirjeen. Jätin koston Herralle.

Ja onnistuin siinä paremmin kuin olin osannut odottaakaan.

Koston enkeliksi oli Herra valinnut sen lesken, jonka töllissä Maija oli asuntoa. Eräänä aamuna, viimeisellä viikolla ennen vuositutkintoa, hän tulee huutain, pauhahan koululle. Opettajan puheille pääsyä odotellessaan hän ehti moneen kertaan selittää meille kaikille, missä epäiltävissä puuhissa hän oli tavannut “nämä kakarat” — Sillantaan Kustaan ja Lujalan Maijan — heinäsuojastaan, navetan kylkiäisestä, “juuri tänä jumalan aamuna.”

Kun nuo syynalaiset vihdoin ilmestyivät koululle, allapäin kuin ennen Adam ja Eva, käski opettaja heidän poistua ja iltasella saapua johtokunnan kokoukseen kuulusteltaviksi. Heidät erotettiin koulusta, eivätkä siis tulleet saamaan päästötodistusta kansakoulusta.

Naimisiin he kyllä kelpasivat ilman sitäkin. Ja pääsivät myös aikanaan. Mutta ei toistensa kans-

sa. Eivätkö liene vanhemmat "sal-
lineet" vai eivätkö itse halunneet,
siitä minulla ei ole varmuutta.

*

Sellainen oli ensimmäinen yrityk-
seni kirjailijan ohdakkeisella ural-

la. Se ei jäänyt viimeisekseni —
"valitettavasti", lisää suosiollinen
lukija. Ei, mutta se oli ainoa, jos-
ta todella olen saanut selkääni —
eli, kuten suosiollinen lukija sanoi-
si, jota on arvosteltu suosionsa
mukaan.

Orvon kevät

Suvi hellänä tuli:
Roudat ne suli.
Sähköysi toivon sini ja kulta,
Vihertyi musta multa.

Ihanaan eloon
Purppura heloon
Vetreät lehdiköt aukeni supuista,
Kukkaset nupuista.

Helmeili kostea hedet,
Solisi rantahan vedet.
Hyvällen hivieli lämmin huuli
Lempeä kevät tuuli.

Helisi kevähän virsi,
Suli sydämen' kirsi.
Hiipi luokseni vieras hellä,
Viivähti sydämellä — — — —

Hetkisen rikkaan
Onnehikkaan
Vieraana viivähti orpo rukkani
Kalpea kukkani.

Kyynele kiiltää
Povea viiltää:
Unta se oli mun vieraani retki
Keväinen hetki.

Surujen liljat
Orvon on viljat.
Keväänsä niin on paisteesta köy-
hää,
Onnesta löyhää.....

Elin N—K.

